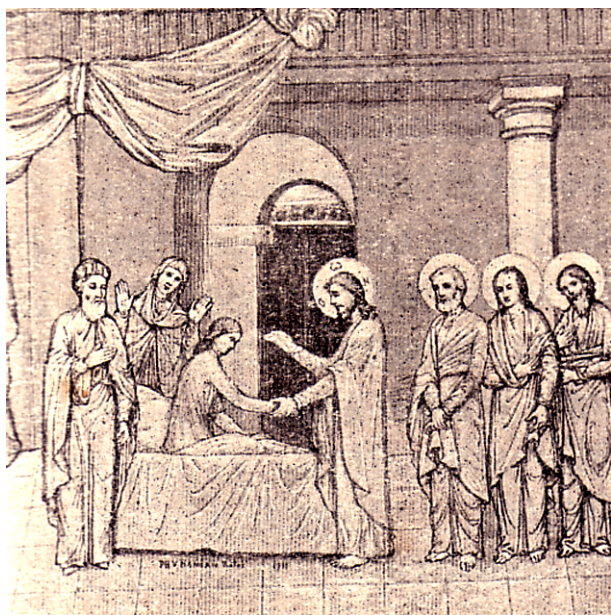

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și patra după Rusalii

Învierea Fiicei lui Iair – evangheliarul de la 1925

Vineri, 14 noiembrie începe POSTUL CRĂCIUNULUI

- Postul Crăciunului are 40 de zile și are ca scop pregătirea noastră duhovnicească pentru Nașterea Domnului.
- Acest post este mai ușor de ținut, deoarece, sâmbăta și duminica, precum și în zilele însemnate în calendar cu cruce roșie sau chiar cu cruce neagră, dacă nu sunt miercuri sau vineri, este dezlegare la pește.
- În calendarul editat de Sfânta Mitropolie, zilele cu dezlegare la pește sunt notate cu un peștișor în partea dreaptă a numelui sfinților.
- Se postește sever doar în două scurte perioade: la începutul postului (14-20 noiembrie) și la sfârșit (20-24 decembrie), precum și miercuria și Vinerea.

Evanghelia duminicii

Învierea fiicei lui Iair

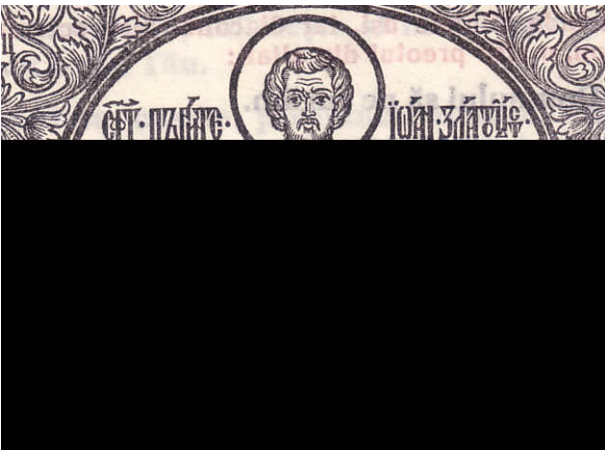
(Luca VIII, 41-56)

41. Și iată a venit un bărbat, al cărui nume era Iair și care era mai marele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, Îl ruga să intre în casa lui,
42. Căci avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Și, pe când se ducea El, mulțimile Îl împresurau.
43. Și o femeie care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată,
44. Apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei.
45. Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te împulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de Mine?
46. Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine.
47. Și femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce cauză s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată.
48. Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.
49. Și încă vorbind El, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: A murit fiica ta. Nu mai supăra pe Învățătorul.
50. Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: Nu te teme; crede numai și se va izbăvi.
51. Și venind în casă n-a lăsat pe nimeni să intre cu el, decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacov și pe tatăl copilei și pe mamă.
52. Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: Nu plângeți; n-a murit, ci doarme.
53. Și râdeau de El, știind că a murit.
54. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: Copilă, scoală-te!
55. Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea să mănânce.
56. Și au rămas uimiți părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.

Din sinaxarul săptămânii

În ziua de 9 noiembrie, Biserica Ortodoxă face pomenirea *Sfinților Mucenici Onisifor și Porfirie*. Aceștia au trăit pe vremea împăratului Dioclețian (286 – 305), care aflând că sunt creștini, i-a supus la numeroase și groaznice chinuri. Dar văzând că nimic nu îi poate îndepărta de la credința lor, a poruncit să le fie legate picioarele de cai sălbatici și astfel, fiind târați, sfinții și-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu, primind cununa muceniciei. Trupurile lor au fost luate în taină de credincioși și așezate cu cinste în satul numit Panghianeta.

În ziua de 13 noiembrie este sărbătorit *Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur, Patriarhul Constantinopolului*. Acest mare dascăl și luminător al lumii s-a născut în Antiohia, în anul 344, având părinți dreptcredincioși: tatăl se numea Secund și era căpetenia Siriei, iar mama sa, Antuza. Sfântul Ioan Gură de Aur a fost hirotonit preot în Antiohia (386) și apoi înscăunat patriarh la Constantinopol (28 februarie 398). În cele din

urmă a fost exilat din ordinul împărătesei Eudoxia, murind în exil, la Comane, în Armenia. Patriarhul Proclu a mutat în anul 438, sfintele moaște de la Comane în Constantinopol. Sfântul Ioan Gură de Aur a scris numeroase omilii, comentarii (*Cuvântările asupra Evangheliei de la Matei, Cuvântările despre statui și Cuvântările la cele 14 Epistole ale Sfântului Apostol Pavel*), cartea *Despre preoție* și alte scrieri. De la el ne-a rămas de asemenea și Liturgia care îi poartă numele. Biserica Ortodoxă îl sărbătorește la 13 noiembrie, 27 ianuarie și 30 ianuarie împreună cu ceilalți doi ierarhi: Vasile cel Mare și Grigorie Teologul.

Sfântul Apostol Filip, pomenit în ziua de 14 noiembrie, s-a născut în Betsaida Galileii și s-a numărat printre cei 12 Apostoli. Conform Tradiției, după Pogorârea Duhului Sfânt a vestit Evanghelia în cele două Frigii din Asia Mică, în

Grecia și Ierapole unde a fost ucis pentru faptul că a îndemnat mult popor să se convertească.

Unul din marii nevoitori și înnoitori ai monahismului românesc din veacul al XVIII-lea, starețul *Paisie Velicovschi* de la mănăstirea Neamț este sărbătorit de Biserica Ortodoxă în ziua de 15 noiembrie. S-a născut în orașul Poltava din Ucraina la 21 decembrie 1722, zi de pomenire a morții marelui mitropolit Petru Movilă al Kievului, fapt pentru care a primit din botez numele acestuia. A urmat școala parohială de aici, după care s-a înscris la Academia din Kiev, înființată de mitropolitul român Petru Movilă. A părăsit apoi școala, în 1740, intrând în mănăstirea Liubiețchi, pe Nipru, iar după trei luni în mănăstirea Medvedovschi, aflată pe atunci sub stăpânire polonă. Aici a fost tuns rasofor, la praznicul Schimbării la Față din anul 1741, primind numele de Platon. Din cauza prigoanelor venite din partea catolicilor și a unităților din regatul polon, tânărul monah a fost nevoit să se reîntoarcă la Kiev, unde a intrat în cunoscuta Lavră Pecerska, făcând icoane de aramă.

Dorind să trăiască o viață duhovnicească mai înaltă, în 1742 și-a îndreptat pașii spre țările românești. A trăit vreo patru ani în schiturile Dălhăuți, Trăisteni, Poiana Mărului și Cârnău, situate la Întorsura Carpaților. După această perioadă se îndreaptă spre Muntele Athos, unde la începutul anului 1750 va fi călugărit deplin, cu numele de Paisie., iar în 1758, hirotonit preot (ieromonah) și duhovnic.

În 1763 părăsește Sfântul Athos și se reîntoarce în țările românești, unde își va petrece o mare parte din viață la mănăstirea Neamț, care prin strădaniile starețului Paisie, a devenit cel mai însemnat centru de cultură teologico-ascetică din țările române.

A trecut la cele veșnice la 15 noiembrie 1794, fiind îngropat în biserica mare a mănăstirii Neamț, mormântul său devenind astăzi loc de pelerinaj. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse a procedat, în 1988, la canonizarea lui. Preoții, călugării și credincioșii români au de asemenea datoria de a-l cinsti, pentru că el a trăit peste trei decenii pe pământ românesc, unde și-a desfășurat bogata sa lucrare de reînnoire a monahismului ortodox de pretutindeni.

După *Proloagele, vol. I*

Din tâlcuirea Evangheliei – Sf. Ioan Gură de Aur

„Și iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani s-a apropiat de El și fiind la spatele Lui s-a atins de poala hainei Lui. Că zicea în sine: «Numai de mă voi atinge de haina Lui, mă voi vindeca!»” (Matei 9, 20-21).

- Pentru ce nu s-a apropiat de Hristos cu îndrăznire ?

- Îi era rușine de boala ei, socotindu-se necurată. Femeia aceasta este însă cea dintâi femeie care se apropie public de Hristos; s-a atins cu credința de hainele Lui. Nici nu s-a îndoit, nici n-a zis în sine: „Voi scăpa oare de boală? Dacă nu mă voi vindeca?”, ci, cu încredere că se va vindeca, s-a apropiat de Domnul.

- Dar pentru ce Hristos o face cunoscută ?

- Mai întâi ca să-i curme frica femeii, ca să nu trăiască neliniștită, fiind muștrată de conștiință că a furat darul. În al doilea rând, ca să-i îndrepte părerea ce o avea despre El, pentru că ea socotise că se poate tăinuși de Hristos. În al treilea rând, ca să arate tuturor credința ei, pentru a o urma și pe alții. Iar arătarea că Hristos știe totul este o dovadă a Dumnezeirii Sale. În sfârșit, prin femeia aceasta îl îndreaptă pe mai marele sinagogii, Iair, care începuse să-și piardă credința. Căci cei care veniseră la el i-au spus: „Nu mai supăra pe Învățătorul, că fiica ta a murit!” iar cei din casă au râs de Hristos când a spus că doarme. Poate că așa gândea și tatăl ei.

Hristos, însă, nu s-a supărat că n-a fost crezut de cei pentru care avea să facă, puțin mai târziu, minunea. Prin vederea copilei înviate Hristos a dorit să deschidă mai dinainte drum credinței în înviere. Dacă atunci i-a scos afară pe cei ce cântau și boceau, cu atât mai mult acum. Că pe atunci nu se știa lămurit că moartea este somn; dar acum este mai limpede decât soarele însuși.

Postul Nașterii Domnului

Postul Nașterii Domnului sau al Crăciunului, care începe cu data de 15 noiembrie și ține până la 24 decembrie inclusiv, este unul dintre cele patru mari posturi ale anului bisericesc. Pentru Postul Crăciunului se lasă sec în seara zilei de 14 noiembrie, când Biserica pomenește pe Sfântul Ierarh Grigorie Palama și pe Sfântul Apostol Filip, iar dacă se întâmplă ca aceasta să cadă într-o zi de miercuri sau vineri, atunci se lasă sec cu o zi mai devreme.

Având o durată de 40 zile, acest post amintește de postul de 40 de zile ținut de Moise pe Muntele Sinai înainte de primirea legii și constituie pentru creștinul ortodox o cale duhovnicească spre Betleem, ajutat de Sfintele Taine, care ne însoțesc tainic împreună cu Magii pentru întâlnirea cu adevărat mareașă a Celui ce se naște, Hristos. Postul nu este un scop în sine, ci o unealtă care ne

domolește drumul, îl face mai duhovnicește. Postim pentru ca susținuți de această renunțare, jertfă, să fim întăriți de Dumnezeu în lupta noastră cu păcatul și în culegerea roadelor spirituale. Creștinul ortodox trăiește sărbătoarea simultan la prezent, trecut și viitor. Cunoaște, desigur, Nașterea lui Hristos mărturisită istoric sub Cezarul August, totodată, însă se luptă să se împărtășească de o mai tainică Nașterea lui Hristos, înăuntrul inimii sale. Dorește să simtă în ființa sa Nașterea lui Hristos, care va însemna începutul unei vieți noi. În acest sens, postul este o invitație a Domnului de schimba ceva în noi. Pentru ca în final să putem reflecta și răspunde la întrebări de genul: „Ce am schimbat în mine ?”; „Cât a biruit lumina și cât întunericul ?”

Ca importanță, este al doilea după Postul Paștelui, iar ca fel de postire, este mai ușor decât primul, asemănându-se cu cel al Sfinților Apostoli Petru și Pavel. În privința modului postirii, rânduielile și normele bisericești din pravile stabilesc că în mănăstiri se ajunează, deci nu se mănâncă nimic, în zilele de luni, miercuri și vineri, până la săvârșirea slujbei Ceasului al IX-lea, adică până pe la orele 15.00-16.00. După această oră se poate consuma hrană uscată (pâine, turte, covrigi, fructe, poame, semințe sau legume fierte fără untdelemn). În zilele de marți și joi se consumă legume și zarzavaturi fierte la care se poate adăuga ulei; de asemenea este îngăduit și vinul. În zilele de sâmbătă și duminică se face dezlegare la pește, până la 20 decembrie când postul devine aspru. Dacă în zilele de luni, marți și joi, din timpul acestui post, este o sărbătoare a unui sfânt mai important, adică cu doxologie mare, atunci se dezleagă la pește, iar dacă aceste sărbători cad în zilele de miercuri și vineri, se dezleagă numai la untdelemn și vin. Când sărbătoarea unui sfânt cu priveghere, cum ar fi: Sfântul Ierarh Nicolae (6 decembrie) sau Sfântul Ierarh Spiridon (12 decembrie) sau una din sărbătorile care sunt hramuri de biserică cade în zilele de miercuri sau vineri, atunci se dezleagă la untdelemn, pește și vin. Cât privește praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, se dezleagă la pește, indiferent de ziua din săptămână în care ar cădea.

Un regim deosebit are ziua de 24 decembrie, adică Ajunul Crăciunului, când se ajunează până la ora Ceasului al IX-lea, după care se obișnuiește să se consume, în multe regiuni din țară, grâu fiert amestecat cu miez de nucă, fructe și miere, amintind de postul proorocului Daniel și la celor trei tineri în Betleem, care, deși erau hrăniți cu semințe, s-au arătat „mai frumoși decât cei hrăniți cu multe desfătări”. În ziua respectivă, în

multe părți din țară se face pomană cu asemenea grâu fiert, împreună cu foițe subțiri ca de plăcintă coapte, în cere se înfășoară miez de nucă amestecat cu zahăr sau miere, ce sunt cunoscute sub numele de „pelincile Domnului” sau „scutecele Domnului”. În alte locuri din țară se postește până seara, ajunare ce amintește de postul pe care îl țineau în vechime cei care primeau botezul în seara Ajunului Crăciunului, după care li se oferea prima împărțășanie. În ziua de Crăciun se mănâncă de dulce, în orice zi a săptămânii ar cădea.

Conform hotărârii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române s-au îngăduit unele pogorăminte legate de respectarea disciplinei posturilor. Cât privește Postul Crăciunului, Sfântul Sinod a hotărât: **1.** Copiii până al 7 ani nu sunt obligați să postească. **2.** Pentru copiii între 7 și 12 ani, tinerii ca și credincioșii maturi bolnavi, postul este obligatoriu numai prima și ultima săptămână din cele 40 de zile. **3.** În restul postului, copiii și cei suferinzi pot consuma: pește, icre, ouă, lapte, brânză. Se înțelege, însă că, dacă cineva dintre aceste categorii de persoane poate și vrea să postească, o poate face, pentru sporul său duhovnicesc și mai ales dacă aceasta nu contribuie la înrăutățirea stării de sănătate a celor bolnavi.

„Nu ceea ce intră în gură îl spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură”. Acest precept biblic nu desființează postul cum ar putea fi interpretat lejer, ci întărește ideea că nu ne putem mărghini numai la postul trupesc. Dacă nu putem posti din punct de vedere alimentar, trebuie să ne refugiem în alte virtuți pe care să le respectăm. În vremea postului, așadar, să ne frânăm de la mâncare, băutură, orice poftă trupestă, să nu ținem ură, vrăjmășie, iertând din toată inima greșelile aproapelui. Postul sufletească presupune abținerea de la păcat și practicarea virtuților: a vizita un bolnav, a îmbărbăta pe cel care are nevoie, a pomeni pe cei apropiați, a te ruga fără nici un motiv de amânare, a avea răbdare în toate. Să nu ne mândrim apoi cu binele pe care îl facem, cu postul trupesc și spiritual, ci să spunem mereu: „Slugă netrebnică și păcătoasă sunt pentru că nu am făcut decât ceea ce eram dator să fac”.

Să fim convinși că dacă nu există osteneală nici răsplată nu vom primi. Dacă în post nu ne-am pregătit deloc, ce vom înțelege sau cum vom trăi Sărbătoarea Nașterii Domnului ? Aceste momente au rolul de a ne face să conștientizăm ceea ce Mântuitorul a făcut pentru noi. Și atunci eu, cum răspund la ceea ce mi-a oferit Hristos ?

Vasilica

Cronică parohială

Botezați

- Pruncul *Alexandru-Eduard*, fiul lui Tăbăcaru Iulian-Mirel și al lui Pătrașcu Maria, care a avut ca nași familia *Țepoi Răzvan-Lucian și Magda*:

- Prunca *Andrada Elena*, fiica lui Roman Marcel și Pintilii Mihaela, asistată de nașele Orga Andreea și Claudia
- Prunca *Andreea Beatrice*, fiica lui Petraru Constantin și Bulancea Ana-Viorica.

Înmormântări

- Florea Eugenia, în vârstă de 80 de ani, fost contabil la CFR, soție devotată, mama jertfelnică a doi oameni realizați în viață și bună iubitoare. A fost înmormântată la cimitirul “Eternitatea”.
- Cazanaru Lavinia, în vârstă de 83 de ani, fost medic și cadru universitar la U.M.F., soție de medic și mamă a doi medici apreciați în lumea medicală ieșeană: Dr. Macovei Olimpia și regretatul radiolog Ioan-Matei Cazanaru. Dumnezeu a rânduit să se săvârșească din viață exact în aceeași zi ca și fiul său, chiar în timpul în care în biserica noastră i se oficia slujba de pomenire la doi ani.

Om de o aleasă noblețe și deschidere sufletească, răposata Lavinia Căzănară a oferit cu generozitate spațiu și ambianță de familie multor tineri pe care i-a găzduit în vremea când aceștia se aflau la studii și pe care i-a tratat ca pe propriii copii. Au fost prezenți la înmormântarea sa în cimitirul “Eternitate” un număr impresionant de creștini veniți de pretutindeni cu gânduri de pioasă recunoștință.

Comemorări

- Zamfirescu Vasile, la un an de la deces
- Cazanaru Ioan-Matei, la doi ani de la deces
- Ursu Traian, la un an de la deces

